

„Jenom proto, že nechci trápit Lydii.“ Po chodbě za Devonem projde nějaký chlap. Střelím očima zpátky na provinile se tvářícího Devona.

„Kdo to byl?“ Povytáhnu obočí.

„To?“ Nevinně se ohlédne přes rameno. „Cože?“

„Devone!“ šteknu po něm.

„Není to tak –“ Projde za ním další osoba, tentokrát holka.

„To jako fakt?“ zeptám se s kamenným výrazem.

„Musels dělat tohle?“

Zašklebí se na mě a jeho nevinně modré oči prozáří můj pokoj a prolomí mou otrávenou náladu.

Poraženě si povzdychnu. „Jenom žárlím. Už jsem si nevrzla... skoro týden.“ Posbírám zbytek svého oblečení a mírně svěším hlavu mezi ramena.

V téhle době se slovo nymfomanie probírá asi stejně často jako řečené nymfy, ale skutečně věřím, že jak Devon, tak já tímhle stavem trpíme. Oba z různých důvodů. O Devonově rodině toho moc nevím. Vlastně kdykoli se ho na jeho rodinu zeptám, vždycky se uzavře. Víím však, že moje důvody hodně souvisí s mým životem doma. Znáte to „jako dítě ji dost nemilovali, bla, bla, bla“. Je to legrace, dokud někdo jako dítě skutečně netrpěl nedostatkem lásky. Mám problémy. Hluboké problémy, od kterých utíkám prostřednictvím prázdného sexu s nezávaznými známými. Pracuju na tom, doufám. Ale jestli mám být upřímná, moc jsem se nezlepšila.

„No...“ Devon odloží misku na moji komodu a vejde dál do pokoje. Sleduju, jak se mu s každým pohybem napíná každý sval. „Víš, že ti s tím svrběním můžu pomoci, kotě.“

„Ne!“ Zvednu prst. „Nejsem... ne. Budu v pořádku. Vyrazím si dnes večer s Jen někam ven.“

Mohla bych si zajít někam s Jen, ale upřímně, večer někde venku s mojí kamarádkou nedopadne vždycky dobře.

„Kotě, víš, že to potřebuješ...“ spustí Devon a přibližuje se ke mně. „Musíš si najít svýho taťuldu. Takovýho, co ti nejenom převrátí život vzhůru nohama, ale rozdrtí ho na kousíčky.“

Devon začne pohupovat boky proti sloupu mé postele a já po něm hodím tričko. „Vypadni!“

Potřebuju nového nejlepšího kámoše.

Když konečně odejde, navleču na sebe džíny, poskakuju, abych do nich zastrčila svoje klenoty, a pak si přetáhnu přes hlavu tričko. Zapadnu do koupelny a načechrám si tmavé vlasy, které mi spadají v přirozených vlnách až po zadek. Rychle na sebe hodím make-up – nenosím ho moc a jen zřídka, proto je starý a popraskaný. Na oči použiju řasenku a pořádně se na sebe zadívám do zrcadla. Nemůžu říct, že bych, co se týká vzhledu, neměla štěstí, přesto každý den bojuju s vnitřní nejistotou, a právě proto spím s muži, abych se cítila dobře. Zaplňuje to prázdnotu, která ve mně zůstala, když mě opustila máma a můj neexistující otec se rozhodl, že je jeho kariéra důležitější než výchova dcery. Takže ano, užívám si sex. Je to něco, po čem se cítím dobře – co je špatného na tom si to užívat? Z toho zostuzování a označování za děvku, co se v dnešní době provádí, se mi dělá fakt zle. Když má holka stejný sexuální apetit jako chlap, říkají o ní, že je coura. No, já budu tu jmenovku nosit s hrdostí a leštit ji prostředníčkem.

Vydechnu, uložím řasenku zpátky do taštičky se šminkami a znovu na sebe pohlédnu do zrcadla. Oči mám tmavě zelené, skoro jako zelené drahokamy, pleť mám ale bledší – díky matčiným skandinávským ko-